

blive, naar de efter endt Straf erklære sig for trængende, at aflevere til Fattigvæsenet paa det Sted, hvor Straffen er udstaaet.

§ 57.

Naar en Person, som reiser for at søge Arbeide i sin Profession eller iøvrigt reiser om for at søge Arbeide eller Fortjeneste og som følge deraf ifølge Bestemmelserne i Forordning af 10de December 1828 skal være forsynet med Vandrebog eller Rejsepas, bliver at hjemsende i Henhold til de i bemeldte Forordning indeholdte Bestemmelser, sker dette enten ved, at han af Politiet hjemskrives, eller ved, at han af Politiet afgives til Fattigvæsenet til Hjemsendelse efter de almindelige Regler om Trængendes Hjemsendelse. Hjemskrivning, der kun bør vælges, naar der er Grund til at antage, at den ikke vil lede til Misbrug, sker derved, at han af vedkommende Politimester ved Paategning i Vandrebogen, eller Pasjet, eller ved Medgivelse, af et Tvangspas henvises til den Kommune, som efter de foreliggende Oplysninger, derunder den Paagældendes Forklaring, maa anses som hans Forsørgelsessted, saaledes at der ikke gives ham nogen Vedsager, og at der af Politimestrene i de Kjøbstæder, som han har at vandre igjennem, udbetales ham Tærepenge med et vist Beløb, hvis Størrelse fastsættes af Indenrigsministeren, for hver Mil indtil den Kjøbstad, der efter den ham forestrevne Rejseplan, ligger nærmest, samt at han, saafremt han afviger fra den Vej, det i Vandrebogen eller Pasjet, er paalagt ham at følge, ifalder Straf af 3 Dages Fængsel paa Bånd og Brød. Viser det sig underveis, at denne Hjemsendelsesmaade giver Anledning til Misbrug, har Politiet at afgive den Paagældende til Fattigvæsenet til Hjemsendelse under Opsyn, i hvilket Tilfælde da den Kommune, hvori Hjemsendelsesmaaden forandres, bliver at anse som den affsendende Kommune. Tærepenge til hjemviste Personer udredes forstudsvis af hvert Steds Politikasse og erstattes samme efter aarlig Opgjørelse for Landets Vedkommende af Amtsrepartitionsfonden og for Kjøbstædernes af Kommunekassen. Udgifterne til Hjemvistes Oversendelse over Belterne eller fra en Søkjøbstad her i Landet til Udlandet blive at erstatte vedkommende Søkjøbstads Politikasse, af hvilken de forstudsvis udredes, fra den Kommune, hvorfra Hjemvisningen er sket, og blive derefter endelig at bære paa den i § 55 i Slutningen forestrevne Maade. Med Henhyn til de Personer, som i Henhold til Lov om Tilshynet med Fremmede og Rejsende af 15de Mai 1875 blive at udvise af Landet, har det sit Forblivende ved de i denne Lovs §§ 16 og 17 indeholdte Forskrifter.

§ 58.

Bestyrelsen for en Kommune, i hvilken en Person er forsørgelsesberettiget, er pligtig til paa dennes Begjæring til Brug i Udlandet at meddele ham Vidnesbyrd herom saavel som om, at han med Familie og i Tilfælde af hans Død hans Enke og umyndige Børn ville blive modtagne til Forsørgelse i Kommunen, saa længe de ikke ere blevne Statsborgere i en fremmed Stat eller i Udlandet have vundet Forsørgelsesret efter dennes Lov.

§ 59.

Meningssultigheder mellem Kommuner om de dem ifølge denne Lov i deres indbyrdes Forhold paahvilende Forpligtelser afgjøres udenfor det i § 44 omhandlede Tilfælde af Amtmænd i den Overøvrighedskreds, hvortil den Kommune henhører, mod hvem Forpligtelsen gjøres gjældende, og for saa vidt det er Kjøbenhavn, om hvis Forpligtelse der tvistes, af Indenrigsministeren. Ligesom Amtmændenes Kjendelser kunne indantes for Indenrigsministeren, dog — forsaavidt der ikke foreligger særlige Omstændigheder — ikke senere end 12 Uger efter Kjendelsens Afstjelse, saaledes tilkommer der overhovedet